

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД
К.бр.1/10
Дана 20.02.2014. год.
ПРОКУПЉЕ

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ПРОКУПЉУ, у већу састављеном од судије Ивана Ракића као председника већа, и чланова већа судија поротника Љиљане Чађановић и Владана Милутиновића, уз учешће записничара Милене Перић, у кривичном предмету против оптуженог Лукић Милоша из Прокупља, због кривичног дела убиство из чл. 113. ст.1. КЗ РС, а по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Прокупљу КТ.бр. 20/99 од 14.06.1999. године, која је измењена дана 10.08.2000. године, након главног претреса који је одржан дана 12.02.2014 године у присуству заменика ВЈТ Микице Миленковића, оптуженог и његовог браниоца по сл. дужности адв. Марије Митић из Прокупља, ошт. Агима Маљокуа и пуномоћника свих оштећених адв. Ивана Максимовића из Прокупља, изрекао је дана 20.02.2013 године а председник већа јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

I На основу чл. 424. ЗКП

Оптужени ЛУКИЋ МИЛОШ

КРИВ ЈЕ

Што је дана 24. априла 1999. године око 09,00 часова у Подујеву у ул. Рахмана Морине, у непосредној близини приватног радио-телевизијског сервиса "Самсунг", са умишљајем лишио живота Маљоку Хамдију из Подујева, рођеног

1936 године, на тај начин што је при сусрету са сада пок. Хамдијом, овоме наредио да стане и да му покаже личну карту, па је у моменту када је покојни Хамди Маљоку из џепова свог одела извадио личну карту и здравствену легитимацију, из службеног пиштоља марке "ЦЗ 99" калибра 9 мм, фабричког броја 26317, испалио укупно три хица, од којих су прва два погодила покојног Хамди Маљокуа који пада на тло а затим покушава да се придигне на колена, када је опт. Лукић Милош испалио трећи хитац у главу сада пок. Хамди Маљокуа, наневши му прострелну рану са повредама мождане масе од којих је исти издахнуо на лицу места,

-чиме је извршио кривично дело убиство из чл. 47. ст.1. КЗ РС.

Па га суд на основу чл. 5.ст.2., 11, 12, 13, 34, 38, 41, 42.ст.1. тач.2., 43. и чл. 50. Основног кривичног закона СРЈ, и на основу чл. 47.ст.1. КЗ РС, и чл. 16. и 419. ЗКП,

О С У Ћ У Ј Е

На казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци коју ће оптужени издржати у Заводу за извршење кривичних санкција с тим што му се у изречену казну урачунава време проведено у притвору почев од 24.04.1999. до 25.06.1999. године.

II На основу чл. 258 .ст.4. ЗКП оштећени се ради остваривања имовинско правног захтева упућују на парнични поступак.

III На основу чл. 264. ст.1. у вези чл. 261. ст.2. тач. 1. и 7. и ст. 3. и 4. ЗКП ОБАВЕЗУЈЕ СЕ оптужени Лукић Милош да плати овоме суду износ од 241.367,50 динара на име трошкова кривичног поступка, а износ од 20.000,00 динара на име судског паушала, у року од 15 дана по пријему пресуде и под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Прокупљу КТ.бр. 20/99 од 14.06.1999. године, која је измењена дана 10.08.2000. године, стављено је на терет Милошу Лукићу из Прокупља да је починио кривично дело убиства из чл. 47. ст. 1. КЗ РС на штету сада пок. Хамди Маљокуа.

Изведеним доказима на главном претресу које је суд оценио појединачно и у вези са другим изведеним доказима у смислу чл. 16. и 419. ЗКП, поступајући по примедбама из решења Врховног суда Србије Кж. I бр. 1122/01 од 02.04.2002. године, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Оптужени Лукић Милош је припадник редовног поретка полиције до 1997. године, а након тога и у време критичног догађаја је припадник посебних јединица

полиције Републике Србије. У време почетка агресије земаља чланица војног савеза НАТО дана 24.03.1999. године и након тога, оптужени Лукић је био припадник вода посебних јединица полиције РС под командом Саше Саковића, тада заменика командира ОУП Подујево. Учествовао је у акцијама полиције на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија на свим подручјима, које су имале за циљ неутралисање терористичких дејстава паравојних формација. Због тога, у периоду од почетка бомбардовања дана 24.03.1999. године и проглашавања ратног стања, оптужени није боравио у Подујеву све до критичног дана. Претходног дана, 23.04.1999 године, оптужени је са колегама требао да се врати у Подујево, али је замолио свог командира Саше Саковића да му да дозволу да оде у Прокупље и види шта се догађа са његовом породицом, супругом и малолетном децом. Командир Саковић му је то допустио, знајући личне прилике оптуженог и да се породична кућа налази преко пута војне касарне која је била мета авионских напада. Оптужени је 23.04.1999 године дошао у Прокупље и преноћио у породичној кући. Сутрадан ујутро, 24.04.1999. године у 5,30 часова кренуо је да се јави на дужност у Подујево својим возилом марке "Варбург" беле боје. Уз пут је застао како би повезао два војника резервног састава који су из Прокупља ишли у касарну у Куршумлији. Због тога, а и због општепознате чињенице да је мост преко реке Косанице оштећен бомбама и непроходан, морао је да сврати у Куршумлију. Војници које је повезао имали су 2 флаше пива које су испили уз пут сви заједно. Оптужени Лукић је попио два гутљаја пива, што није утицало на његове способности, јер се ради о мањој количини алкохола. Војнике је оставио у Куршумлији, наставио пут преко Кастрата и у Подујево стигао до 9,00 часова. Још увек је управљао возилом, када је у ул. Рахмана Морине уочио једно цивилно лице у близини напуштене куће како се заклања иза дрвета. Због тога је зауставио возило у близини продавнице "Воћар" која се налази преко пута РТВ сервиса. Излази из возила са намером да цивилно лице легитимише. Практично, враћа се уназад према напуштеној згради болнице где се налази други РТВ сервис. Цивила којег је уочио, оптужени није познавао и због тога га је позвао да искорачи у видокруг и преда лична документа на увид. Службени пиштољ ЦЗ 99 калибра 9 мм. оптужени је извадио из футроле на десном куку, и држећи обема рукама кренуо у правцу цивилног лица, тачније ошт. Маљоку Хамдији. У току кретања према оштећеном, оптужени се померао према средини улице ради бољег прегледа. Оштећени је на себи имао црне панталоне и био одевен у дуги капут црне боје. Искорачио је и кренуо ка оптуженом са намером да из гардеробе извади лична документа и покаже их оптуженом. Тада је оптужени гласно извикнуо команду "Стој" а потом и "Стој, пуцаћу" при чему је наставио да се креће ка оштећеном. Команде је извикивао гласно, и из свег гласа јер је желео да то чује неко од колега у близини места и приђе. То је чинио са разлогом, јер се ради о месту на којем је неспорно долазило до терористичких напада на припаднике оружаних снага РС, до рањавања и погибије више лица. Такво извикивање је изазвало страх код оштећеног који је почео да се поново повлачи ка напуштеној згради уназад и према стаблу оближњег дрвета. У моменту када је оштећени почео да се повлачи оптужени је кретањем смањио растојање тако да нису били удаљени више од 5 метара. Истовремено и уплашен реакцијом оптуженог, оштећени левом руком одмиче леви ревер капута, а десном руком из унутрашњег џепа вади лична

документа. Оптужени и оштећени окренути су лицем у лице. Када је десна рука оштећеног била у висини појаса, оптужени пуца из пиштоља ЦЗ 99 два пута у веома кратком временском размаку. То чини држећи пиштољ обема рукама и стојећи. Види да оштећени пада на тло коленима, и главом према напред, схвата да је погодио оштећеног и узима пиштољ у десну руку, са намером да крене према оштећеном и провери да ли га је лишио живота, што је посумњао. Не види да су оштећеном лична документа испала из десне руке на тло. Међутим, оштећени који је био тешко повређен и пао, још увек има снаге и нагонски покушава да се подигне. То чини ослањајући се на своју леву руку и подижући главу у вис. Због тога му је глава изложена више левом страном лица према оптуженом. Тада оптужени пуца трећи пут држећи пиштољ у десној руци и тим пројектилом погађа оштећеног у леви чеони предео главе. Пројектил разара мождану масу оштећеног, пролази кроз лобању и ствара излазну рану у потиљачном делу главе, истовремено изазивајући смрт. Од тог пројектила, смртно погођен, оштећени је пао на тло лицем, десна рука му је остала свијена испод тела а лева рука испружена, док се ноге оштећеног налазе ближе дрвеном стаблу. Оптужени након испаливања трећег пројектила схвата да је лишио живота оштећеног, и одлучује да крене према згради полиције. Одустаје од намере да провери да ли је оштећени жив јер се свестан да га је лишио живота. Уз пут сусреће грађане којима не говори ништа о ономе што се десило. Сусреће сведока Хаљима Цикаја, власника пекаре, и његовог сина, чије легитимације тражи. Узбуђен је, због чега према њима поступа агресивно, па у једном моменту вади нож-каму из корица и дршком удара по глави сведока Хаљима Цикаја. Продужава даље према згради полиције, па дошавши до продавнице "Воћар" у којој је радила сведок Шћепановић Станојка пролази поред сведока Шћепановић Милована који му се јавља, а потом га сусрећу сведоци Кујовић Небојша и Раденковић Радивоје, полицијски службеници. Они поступају по пријави грађана да се један полицајац расправља на улици са грађанима, не знајући да се ради о опт. Лукићу који је убио оштећеног. Позивају га да пође са њима у зграду полиције, што исти тешко прихвата. Оптужени је пиштољ вратио у футролу, и има уредан изглед, али још увек држи руци нож којим је ударао Хаљима Цикаја по глави. У моменту када су га сведоци Кујовић и Раденковић позвали да пође у зграду полиције, он то одбија и диже нож према сведоку Кујовићу, који ће то касније евидентирати у службеној белешци. Сведок Раденковић то не види тренутно, закупљен је осматрањем ситуације на улици, па оптужени схвата да је његов поступак према Кујовићу непромишљен и брзо враћа нож у корице. Оптужени прихвата да крене ка згради полиције, али на самом улазу негодује и опире се, па га Кујовић и Раденковић хватају за руке радњом "шака и лакат" и практично га на силу уводе у зграду. Револтиран тиме, оптужени ногом удара у стакло на улазним вратима, од чега стакло пуца. Чињенично стање које следи након описаног, евидентирано је у списима предмета.

Напред описано чињенично стање, утврђено је на основу делимичног уважавања одбране оптуженог, након брижљиве оцене како, и зашто је исти мењао одбрану у фази главног претреса. Даље, чињенично стање утврђено је и на основу изјава сведока Ибадете Мехања, Хаљим Цикај, Горан Бошњак, Делимир Игњатовић и Саша Саковић који су саслушани на претресу, а прочитани су записници са

раније одржаних претреса са изјавама сведока Шћепановић Милован, Шћепановић Станојка, Милан Анастасијевић, Небојша Кујовић, Радивоје Раденковић, Ђорђе Бранковић, Живана Шћепановић, Милован Петровић, Мирослав Филиповић, Вукосављевић Ратомир и Слободан Филиповић. Прочитани су и записници о саслушању сведока Хаљим Цикај, Ибадете Мехања и ошт. Зетане Маљоку (супруга пок. Хамди Маљоку), достављени од стране привремених органа управе на АП КиМ – УНМИК – Окружни суд у Приштини под бројем NDJ.PPP. БР.4/05.

Одбрана оптуженог је само делимично прихваћена.

Део одбране који се односи на признање да је испаливањем три пројектила из службеног пиштоља ЦЗ 99 лишио живота њему непознато лице и да није уочио моменат када је оштећени извадио лично документа суд је прихватио јер су дати на ранијем главном претресу. У каснијим фазама поступка односно касније одржаним главним претресима оптужени је негирао напред наведено признање наводећи да не зна да ли је лишио живота лице на које је пуцао што суд није прихватио закључком да изменама одбране оптужени покушава да ублажи кривичну одговорност. Прихваћен је и део одбране оптуженог да је критичном приликом био сам на лицу места, те да сам њим није било других наоружаних лица. Прихваћен је и део одбране на основу којег је утврђено чињенично стање да је критичног дана 24.04.1999. године оптужени из Прокупља у Подујево дошао својим путничким возилом марке "Варбург" беле боје. Није прихваћен део одбране оптуженог којим је описао његове радње и понашање након извршеног кривичног дела, јер је контрадикторно осталим прибављеним доказима.

Исказима сведока Небојше Кујовића и Радивоја Раденковића који су као службеници полиције критичног дана пратили оптуженог са места у ул. Рахмана Морине где су затекли оптуженог Лукића, а потом пратили до зграде ОУП Подујево и применом силе увели у зграду, суд је потврдио напред наведено чињенично стање. О њиховом поступању сачињена службена белешка у списима предмета од 24.04.1999. године а контрадикторност у изјавама тих сведока је разјашњена с тим што се иста односила на то да ли је оптужени Лукић у моменту сусрета са њима имао нож у руци или у корицама ножа.

Из исказа сведока Милана Анастасијевића, службеника полиције ОУП Подујево, утврђено је да је он од грађана примио обавештење да је једно лице албанске националности лишено живота. Даље је поступао на тај начин што је обавестио претпостављене старешине о потреби да се изврши увиђај и пружио је податак о томе да је увиђајна екипа СУП Приштина на лице места дошла један сат после обавештавања, а лице места било обезбеђено од тренутка обавештавања СУП Приштина о потреби увиђаја. Исказом тог сведока разјашњена је и недоумица око идентитета сведока Станојке Шћепановић коју је исти саслушао у просторијама ОУП Подујево, и идентитета сведока Живане Шћепановић која критичног дана уопште није била у Подујеву.

На основу исказа Шћепановић Милована утврђено је да не зна детаље кривичног дела али је у ул. Рахмана Морине срео опт. Лукић Милоша дана 24.04.1999. године и јавио му се, а касније у току дана је чуо да је лице албанске националности лишено живота.

Исказом Шћепановић Станојке утврђено је да је она критичног дана била на послу а радила је као продавац у продавници ДД "Воћар" Приштина, па је тај дана запамтила јер је чула пуцњаву али није дала друге битне податке о кривичном делу осим да се њена продавница налази преко пута РТВ Сервиса те да су два човека њу одвели у зграду УОП Подујево и тражили да потпише службену белешку што је иста учинила. Међутим, оспорила је веродостојност куцаног текста изнад њеног потписа уз образложење да никакву изјаву није давала.

Сведок Вукасоваљевић Радомир дао је суду податак да је као житељ Подујева током 1999. године односно током ратног стања стално био у Подујеву. Он је објаснио суду да је у продавници "Воћар" која се налази недалеко од лица места као продавачица радила Станојка Шћепановић која је сестра сведока Милована Шћепановића, а супруга Милована Шћепановића, Живана Шћепановић је шеф продавнице. Сведок Живана Шћепановић на главном претресу је објаснила да се критичног дана она није налазила у Подујеву, него у Блацу.

Сведок Милован Петровић је критичног дана пошао да купи хлеб у пекари у ул. Рахмана Морине са Слободаном Филиповићем, па су пре доласка на раскрсницу ул. Рахмана Морине и Светосавске улице приметили групу људи испред продавнице "Воћар". Та група људи се комешала и од неког из групе чуо је да је убијен један албанац кога је убио полицајац а након тога наставио кретање ка пекари где је преко пута места где је уочио леш покојног Маљокуа преко пута али дијагонално уочио једног полицајца који се налазио поред путничког возила. То је видео са одстојања од 100-тинак метара. Означени сведок је разјаснио и недоумицу у погледу сведока Филиповић Мирослава за кога је навео да није био са њим, већ је то био Филиповић Слободан зв. "Душко". Исти сведок је разјаснио и недоумицу око постојања РТВ Сервиса наводећи да се један такав сервис налази преко пута продавнице "Воћар" у којој је радила Шћепановић Станојка, а други РТВ Сервис "Самсунг" се налази у близини напуштене болнице где је био леш покојног Хамди Маљокуа.

Сведок Филиповић Слободан зв. "Душко" потврдио је да је 24.04.1999. године кренуо према пекари Хаљима Цикаја у ул. Рахмана Морине да би се договорио са њим о обезбеђивању квасца за хлеб. Идући ка пекари уочио је човека како лежи али је прошао поред и на удаљености од 30-50 м. уочио Милована Петровића. Исти сведок је тврдио а суд је то и прихватио да добро познаје сведока Шћепановић Милована а није познавао покојног Хамди Маљокуа.

Сведок Филиповић Мирослав потврдио је напред наведену изјаву Милована Петровића да за време трајања рата, па и критичног дана није био у Подујеву већ је живео у Новом Селу код Ниша.

На основу изјава напред наведених сведока суд је утврдио да ни један од њих није непосредни очевидац убиства Хамди Маљокуа, али је доводећи све исказе у везу утврдио и то да су сви сведоци осим оних који нису били у Подујеву критичног дана, или видели леш пок. Хамди Маљокуа у преподневним сатима, или су ту чињеницу сазнали убрзо након његовог убиства.

На основу изјаве сведока др. Ђорђа Бранковића на главном претресу, суд је утврдио да је исти као лекар – мртвозорник овлашћен од стране полиције, дана 24.04.1999. године извршио спољни преглед леша оштећеног Хамди Маљокуа. На основу спољног прегледа који није био детаљан јер је касно започет у условима недовољне безбедности, сведок је утврдио да је смрт Хамди Маљокуа изазвана пројектилом који је узроковао прострелину главе.

На основу изјаве сведока Ибадете Мехања која је прибављена замолним путем и на основу њене изјаве дате касније на главном претресу суд је утврдио да је она једини очевидац сусрета опт. Лукић Милоша са општ. Хамди Маљокуом, а да је поред ње очевидац био и један дечак млађег узраста од ње а она је тада имала 13 година навршеног живота. она је очевидац сусрета али не и момента када је оптужени испалио пројектиле у правцу њеног ујака, сада пок. општ. Хамди Маљокуа. Из њеног исказа који је суд оценио, утврђено је на неспоран начин да је униформисао лице вишег стаса пришло њеном покојном ујаку – оштећеном и затражило личну карту, те да је извесни том приликом у руци имало пиштољ. Неспорно је и дај е тај сведок видела моменат када се пок. општ. Маљоку повлачио уназад јер је видела моменат када му је капа пала на земљу. Неспорно је из изјаве овог сведока утврђено и то да је униформисано лице приликом тражења личне карте од оштећеног то чинило веома јаким гласом и да је то било застрашујуће, због чега је потрчала са лица места и удаљила се пре него што ће чути одјеке пуцања из ватреног оружја, а у том моменту је схватила да је описано лице пуцало на њеног пок. ујака општ. Маљокуа. Неспорно је на основу доказа и утврђено да се пок. општ. Маљоку повлачио уназад два, три корака а можда и више у правцу напуштене зграде и месту које је личило на пролаз где је уочила једно дрво.

На основу изјаве сведока Хаљима Цикаја из Подујева утврђено је да је исти власник пекаре у Подујеву у ул. Рахмана Морине која је у току ратног стања снабдевала хлебом локално становништво. Критичног дана ишао је са сином у зграду полиције како би пријавио да су припадници паравојних снага њега и његовог сина држали заточеног три дана у пекари и односили хлеб и ствари. Након што је дао такву изјаву кренуо је у правцу куће са сином а око 10,00 часова у близини продавнице "Воћар" приметио је полицајца у шареној униформи који легитимише једну жену. Тај полицајац је тражио од сведока и сина да се легитимишу а истог полицајца познаје од раније као нормалног и коректног човека. Међутим, тога дана је тај полицајац имао неуобичајено понашање па је и вадио пиштољ у току легитимисања који је вратио у футролу а потом је извадио нож из футроле којим је три пута ударио сведока у чеони део главе, а ожиљак је показао на главном претресу. Исти сведок је критичног дана боравио у болници због те повреде која је хируршки обрађена, па је у повратку према кући у пролазу поред

записник о изнетој одбрани Лукић Милоша у просторијама ОУП Подујево. Суд је ове записнике издвојио јер се исти не могу користити као доказ у кривичном поступку. При том, првостепени суд је имао у виду примедбе Врховног суда Србије из решења Кж. I бр. 1122/01 од 02.04.2002. године у погледу коришћења наведених записника у поступку. Примедба се односила на то да те записнике треба оценити на основу уредбе о примењивању Закона о кривичном поступку за време ратног стања РС. Међутим, првостепени суд је одлучио да записнике издвоји јер се наведена уредба односи на Закон о кривичном поступку који је престао да важи ступањем на снагу Законика о кривичном поступку РС дана 01.10.2013. године. Суд је овако одлучио на основу схватања да уредба као пропис којим се детаљно утврђују одредбе одређеног Закона, не може имати дејство у случају када престане важност закона због којег је донета.

Материјални докази прибављени током поступка су:

Записник о увиђају са лица места Ки.бр.16/99 сачињен 24.04.1999. године почев од 17,00-18,00 часова, са констатацијом др. Ђорђа Бранковића који је касније саслушан као сведок на главном претресу и потврдио констатацију у записнику.

Криминалистичко техничка документација СУП Приштина број 49/99 са фотографијама лица места (1-10) и скицом лица места.

Налази судског вештака – неуропсихијатра проф. др. Зорана Ђирића дати на главном претресу и у писаној форми уз учествовање клиничког психолога доц.др. Бојане Илић.

На основу налаза комисије вештака Специјалне болнице за психијатријске болести "Горња Топоница" број 18-6417/1 од 14.12.2012. године, утврђено је да оптужени Лукић Милош не болује од душевних болести, заосталости у развоју ни друге душевне поремећености, те да не болује од болести зависности од алкохола и психоактивних супстанци. Он је нормална особа просечних интелектуалних потенцијала, чија је способност да схвати значај дела и управља својим поступцима у време извршења кривичног дела 24.04.1999. године била очувана у потпуности. У време извршења кривичног дела опт. Лукић се налазио у стању афективне узбуђености са постојањем физиолошког страха који се кретао до нивоа средњег интензитета.

Налази судског вештака судско медицинске струке проф. др. Радована Карацића сачињени у писменој форми у току главног претреса.

Записник о накнадној аутопсији сачињен дана 17.08.2007 године под бројем ХАС01/001В од стране др. Marek Gasiora, доктора форензичара, који је суду достављен од стране привремених органа управе на АП КиМ посредством Министарства правде РС.

На основу обављеног вештачења ангажовањем проф.др. Радована Карацића, и то допунским вештачењем дана 17.07.2008. године, које је дато на основу претходног прибављеног записника о накнадној аутопсији, потврђено је претходно дато мишљење вештака на претресима 16.05.2001. године и 11.02.2004. године. Утврђено је да је прострелна рана главе ошт. Хамди Маљокуа настала при опаљењу пројектила из ручног ватреног оружја из даљине или релативне близине, утврђено је постојање могућности да је рана на глави могла настати и у случају опаљења пројектила са бока и то у висини кука, али и у ситуацији када је покојни ошт. Хамди Маљоку био у лежећем или сличном положају. На основу истог вештачења утврђено је да постоји могућност прострељивања грудног коша оштећеног у висини другог ребра, што ни је било могуће са сигурношћу утврдити на основу мишљења обдуцента приликом вршења накнадне аутопсије.

У вези са напред обављеним вештачењима механизма настанка повреде главе оштећеног прострелином пројектила, суд је утврдио да је испаливањем трећег пројектила, држећи пиштољ у десној руци, а у моменту када се оштећени левом руком ослањао о тло и покушавао да устане, оптужени Лукић Милош лишио живота оштећеног који је издахнуо одмах. У вези са тим, суд је искључио могућност да је оптужени кључни трећи пројектил испалио из прислона на главу пок. ошт. Хамди Маљокуа, или из непосредне близине.

Налаз комисије вештака у вези урачунљивости оптуженог, суд је прихватио у потпуности јер се истим детаљно указује на све личне околности оптуженог приликом извршења кривичног дела. Налазом комисије вештака потврђен је и закључак вештака – неуропсихијатра проф.др. Зорана Ћирића јер се у битном не разликују. Проф. др. Зоран Ћирић је нашао да је у време извршења кривичног дела оптужени био способан да схвата значај својих радњи и управља својим делима те да је та способност била смањена али не у битном степену. У том делу се мишљење вештака појединца разликује од налаза комисије вештака али та разлика је по утврђењу суда последица располагања мањим бројем чињеница, као и тиме да је преглед – интервју оптуженог вештак појединац обавио на главном претресу а комисија вештака је то урадила на основу боравка оптуженог на Форензичком одељењу у периоду од 19.11.2012. године до 04.12.2012. године.

Због напред наведеног суд је на основу налаза комисије вештака утврдио кривичну одговорност опт. Лукића, и утврдио да је приликом извршења кривичног дела поступао са умишљајем. Најпре је испалио два практично временски везана пројектила у правцу оштећеног Хамди Маљокуа држећи пиштољ обема рукама. Након веома кратког размака испалио је и трећи хитац, у моменту када је оштећени покушао да се придигне, након пада изазваног претходним пројектиlima из пиштоља оптуженог.

Суд је огласио одговорним оптуженог Лукић Милоша за кривично дело које му је стављено на терет. На главном претресу доказано је да је кривично дело извршио, а потпуно су доказане и околности под којима је исто извршено. У складу са утврђеним чињеничним стањем суд је извршио чињеничну преквалификацију

дела оптужнице. Суд је нашао да на главном претресу није доказано да је оптужени Лукић, након што је испалио два пројектила у правцу оштећеног, пришао за пар корака када је испалио трећи хитац. Иамјући у виду да се оптужени кретао према оштећеном пре него што је почео да пуца, истовремено имајући у виду изјаву јединог очевидца – сведока Ибадете Мехања да се оштећени приликом сусрета повлачио уназад, та чињеница није доказана. На основу тог доказа и на основу сагледавања свих расположивих доказа, суд је утврдио другачије чињенично стање него у измењеној оптужници од 10.08.2000. године, па је нашао да је исту потребно у чињеничном опису изменити приликом одлучивања о кривичној одговорности.

Оптужени, у време извршења кривичног дела припадник посебних јединица полиције, био је лице са својствима које претпостављају апсолутну способност уочавања и реаговања у смислу употребе ватреног оружја, само када је употреба потребна и неопходна. У конкретном случају, употреба ватреног оружја уопште није била потребна, јер оштећени код себе није имао ватрено оружје нити било који други предмет који би могао угрозити опт. Лукића. Нема оправдања за употребу ватреног оружја према оштећеном. Оптужени је заиста поступио у складу са законом када је затражио да оштећени покаже лична документа, па и када је извикнуо команду "Стој" а потом "Стој пуцаћу". Међутим, оптужени након извикивања ових команди није смео да пуца из пиштоља који је држао у рукама јер оштећени га није угрожавао. Морао је да сачека тренутак како би са сигурношћу могао да види шта оштећени има у десној руци. Даље, то значи да је оптужени био свестан да испаливањем пројектила у правцу оштећеног може изазвати смртну последицу па је на то сасвим извесно пристао. Намера није субјективни елемент кривичног дела убиства, па је суд утврдио да је својим радњама оптужени остварио све елементе кривичног дела убиство из чл. 47.ст.1. КЗ РС.

Суд је оценио неоснованом одбрану оптуженог да је у конкретном случају поступао у нужној одбрани, те да је био у стварној заблуди која би била изазвана државином оштећеног на неком предмету који би могао угрозити живот оптуженог. Такође, суд је оценио неоснованом и одбрану оптуженог која је тежила доказивању тзв. "путативне одбране", што би значило да је исти имао основа да уобрази како је његов живот угрожен. Суд је ово утврдио у вези са чињеницом да је оптужени био апсолутно урачунљив, а како припадник посебних јединица полиције могао је и морао да има тачну представу о томе шта код себе може да поседује опт. Хамди Маљоку.

Одлучујући о кривичној одговорности суд је оцењивао како отежавајуће тако и олакшавајуће околности кривичног дела. Од отежавајућих околности суд је нашао и то да је кривично дело оптужени извршио као припадник полиције, што је нужно изазвало извесни степени неповерења грађанства у органе реда. такође отежавајућа околност налази се и у чињеници да постоји висок степен кривике оптуженог, а наша указује и његово држање и понашање након извршења кривичног дела па и приликом довођења у зграду УОП у Подујево. Са друге стране, суд је нашао да је оптужени породичан човек, отац два детета, да је обавезник служења полицији прихватио и у најтежим условима.

Поред олакшавајући околности, суд је нашао да постоје нарочито олакшавајуће околности приликом извршења кривичног дела од стране опт. Лукића. Исте се огледају у томе што је појава оштећеног у време и на месту где се десио сусрет са оптуженим, изазвала је у одређеном степену изненађење оптуженог. Истовремено, оптужени није познавао оштећеног, а чињеница да је био у црном дугом капуту и несрећним сплетом околности поред дрвета и напуштене зграде болнице, које место је извесно представљало критичну тачку за припаднике полиције и других званичних органа Републике Србије, уз чињеницу да се оштећени повлачио уназад према дрвету, односно месту са кога су терористи пуцали на припаднике полиције, рађавали их и лишавали живота, представља скуп околности које је суд збирно оценио као нарочито олакшавајуће околности.

Због тога је суд применио Основни кривични закон СРЈ који је у одредби чл. 42. и 43. предвидео могућност ублажавања казне због постојања нарочито олакшавајућих околности, и оптуженом изрекао казну затвора испод минимума предвиђене казне, и то у трајању од 4 године и 6 месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору.

Тако изреченом казном оствариће се сврха кривичне санкције и то како утицањем на оптуженог да више не врши кривична дела, тако и утицањем на друга лица да не врше кривична дела.

Оштећени су упућени да имовинско правни захтев остварују у парничном поступку, јер суд није имао довољно елемената на основу којих би одлучио о висини истакнутог захтева. Одлука у том делу заснована је на чл. 258. ст.4. ЗКП.

Одлучујући на основу чл. 264. ст.1. у вези чл. 261. ст.2. тач.1. и 7. и ст.3. и 4. ЗКП опт. Лукић Милош обавезан је да плати суду новчани износ од 20.000,00 динара на име судског паушала, а износ од 241.367,50 динара на име трошкова кривичног поступка у року од 15 дана од пријама пресуде и под претњом принудног извршења. Судски паушал одмерен је у максималном износу јер је поступак дуго трајао и био сложен. Трошкови кривичног поступка представљају збир свих трошкова кривичног поступка који су пописани у списима предмета под редним бројевима 1-17. Трошкови се односе на плаћање награде за обављено вештачење проф. др. Зорану Ђирићу у износима од 1.000,00 дин. и 2.500,00 динара, доц.др. Бојани Илић 600,00 динара, проф.др. Радовану Карацићу 2.500,0 динара, сведоцима Миловану Шћепановићу 3.200,00 динара, Станојки Шћепановић 140,00 динара и 140,00 динара, Мирославу Филиповићу 500,00 динара, Ђорђу Бранковићу 1.930,00 динара, Радомиру Вукосављевићу 1.200,00 динара и Слободану Филиповићу 500,00 динара. Даље, из средстава суда исплаћено је браниоцу по службеној дужности адв. Марији Митић 45.937,50 динара и 93.000,00 динара, а Специјалној болници за неуропсихијатријске болести у Горњој Топоници 47.571,00 динара, 23.971,50 динара и 14.178,50 динара. Напред наведени трошкови збирно износе 241.367,50 динара, па је суд оптуженог обавезао да их надокнади јер је оглашен кривим и осуђен.

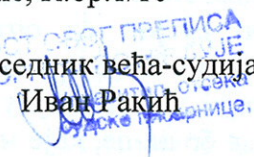
Са напред наведеног, одлучено је као у изреци пресуде.

ВИШИ СУД У ПРОКУПЉУ, дана 20.02.2014. године, К.бр.1/10

записничар,
Милена Перић

председник већа-судија,
Иван Ракић

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана по пријему писаног отправака. Жалба се подноси овоме суду, за Апелациони суд у Нишу.